

LOUIS

Václav V. Michalskij

Autor povídky: Václav V. Michalskij

Vydalo Издательство Согласие roku 2017 v knize „Не судьба“, ISBN 978-5906709-4-72-1

Překlad: Václav Hrbek, 2019

Povídka je přeložena a vydána se souhlasem autora.

Text je součástí promo kampaně k románům Václava V. Michalského – Jaro v Kartágu, Osamělý je všude na poušti, Sedmnáct levých bot.

Targamannum
2019

„Číslo vládne světu,“ pronesl poučně z temnoty dávnověku Pythagoras a jeho hlas zase zmizel do propasti.

„Asi ano,“ souhlasil s Pythagorem zamyšleně Louis, „ale proč se čísla označují arabskými číslicemi?“

Pythagoras mu nic neodpověděl, a tehdy se Louis obrátil na mne:

„Co si myslíš ty, Patrici? Vždyť sedíš celý život v číslech?“

„Nevím. Nikdy jsem se nad tím nezamýšlel.“

„V tom to je, že o spoustě věcí nikdy nepřemýšlíme,“ řekl Louis a jeho hlas se rozpustil ve tmě.

Zapískal budík mého mobilu. Píská tak protivně, že vás probudí kdykoliv a kdekoliv. Tentokrát mne vzbudil v Rusku, v hotelu Marriott, co je Tverské ulici v Moskvě.

Ukazoval osm hodin ráno místního času, ale za oknem byla ještě úplně tma. Vstal jsem z postele, došel k vysokému oknu, přes které do pokoje nepronikal žádný zvuk, i když dole plul silný proud aut se zapnutými světly. Byl tak silný, že ta auta svítící v neonové mlze mi připomínala ryby, které se třou boky. Dávno nečtu uměleckou literaturu, ale jen knihy o přírodě, zvířecích zvycích, domácích zvířatech, ptácích a obojživelnících. Nevím, proč se to stalo, ale poslední léta to takto je.

Když jsem odešel od okna, vzpomněl jsem si na svůj sen a přemýšlel o Louisovi. Samozřejmě, že se mi o něm zdá zřídka. Ale i když se mi nezdá, za nocí v cizí zemi nebo doma, když sedím přes den u sebe v práci v bance, které je tři sta let, nebo během složitých jednání se svými partnery někde v Rusku nebo v Číně, často na Louise myslím. Mám desítky blízkých i vzdálených známých mužů a žen po celém světě. Já, dá se říci, jsem pořád mezi lidmi, ale nikdy o nikom z nich nepřemýšlím déle než dvě, tři minuty, ale o Louisovi mohu přemýšlet hodiny. A když se blíží vážné rozhodnutí, záměrně se s ním radím. Zatím jsme se ani jednou nespletli.

„Drahý Louisi, jsem host hotelu Marriott v Moskvě,“ řekl jsem nahlas, když jsem stál pod sprchou.

„Všichni jsme na tomto světě hosté,“ sotva slyšitelně odpověděl Louis.

Miluji Rusko, miluji jeho lidi, možná proto, že jsem měl v mládí ženu z Ruska. Milovali jsme se a dva roky spolu prožili v Moskvě. Nikdy v životě jsem s nikým tak neblbnul a nehechtal se, jako s mojí ruskou ženou. Jsem Švýcar. Z legrace mi říkala „*ten dacan ze Švajcu*“ a já jí „*matrjoško*“.

Tisíckrát jsem slyšel, že nejdůležitější na tomto světě je – umět milovat. Nic proti tomu, ale moje „*matrjoška*“ mi jednou řekla, co mi nikdo nikdy neřekl, nikde jsem to nečetl a nikdy mi to nedošlo. Řekla: „*Ty neumíš být milovaný.*“ Asi proto jsme se rozešli. A až teď, když mám na krku pět křížků, chápu, jakou měla pravdu a jak mi chyběla vytríbenost, takt a chuť k životu v této hře, které se mezi lidmi říká manželský svazek. Je velmi důležité umět milovat, ale ještě těžší je umět být milován nebo milována. Teď je mi to naprosto jasné, drahý Louisi, ale „*úspěch zmizel v dáli*“ a už ho nedoženu, nevrátím.“

Pustil jsem si vodu na plný pecky a mluvil dál sám se sebou, ale pochopitelně jsem částečně myslel na svého kamaráda Louise. Někdo si rád ve sprše zpívá, a já rád tlachám sám se sebou. Když přijedu do Ruska nebo Číny, pět šest hodin za den mám takzvaná jednání, kde se snažím méně mluvit a více mlčet. Takže si teď, pod pichlavým proudem ve sprše, kompenzuji svou záměrnou mlčenlivost.

„Chápeš, Louisi, dva roky jsem žil v Rusku. Často sem jezdím za prací, a docela dost o Rusku a lidech v něm vím, ale něco pochopit neumím. Ty jsi asi teď myslel na to, na co všichni. Proč v největším a nejbohatším státě světa je tolik chudých? Ne, Louisi, mne napadla jednodušší otázka. Například, teď je zima. Den je tu velmi krátký a místní vláda sebrala lidem změnou času ještě hodinu světla. Celou hodinu! Proč? Spousty lidí jsem se ptal, ale nikdo mi ani náznakem neobjasnil, „*kde je tady zakopaný pes?*“, jak říkají Rusové. I když, promiň,

Louisi, zapomněl jsem na jednoho staříka. Víš, prostě když mi zbydou dvě hodiny volna, strašně rád jezdím po Moskvě tramvají. Z dnešního pohledu je to už starý způsob dopravy a je dobře, že tramvaje v Moskvě jezdí dokola. Obvyčně udělám dvě kola, sedím, dívám se z okna, někdy přemýšlím, ale ne nad prací. Občas se mi povede popovídat si se sousedem. A právě nedávno v poloprázdné tramvaji, která jezdí dokola v centru Moskvy, seděl naproti mně stařík, ačkoliv, ne, ne, lepší bude říci „*muž pokročilého věku*“. Na hlavě měl starou ušanku z šedého perziánu. Uši od čepice měl nahoře zavázané odřenými koženými řemínky, proto jsem dobře viděl, jak zašly stářím šedé prstýnky perziánu.

Vím, co je perzián, protože má žena měla těžký perziánový kožich. Když jsme chodili do divadla, držel jsem ho po představení připravený a žena se upravovala před zrcadlem nebo neuvěřitelně dlouho hledala rtěnku v hlubině své kabelky. Začínaly se mi dokonce únavou třást ruce, které jsem měl natažené před sebou, vždyť jsem držel rozevřený kožich.

Ale vrátíme se zpátky k tramvaji. Měl zamračenou tvář jako spousta jiných Rusů, když jsou spolu v davu sami mezi sebou. Jeho čelo jsem díky čepici neviděl, světle unavené šedé oči se dívaly jakoby sami do sebe, měl velký nos, rovné bílé, očividně vyndavací zuby, na bradě šedé, velmi přesně zastřižené vousy. Kabát měl z velmi drahého, ale velmi starého, gabardénu (dobře tu látku znám), a ještě na levém rukávu zašitý. Kalhoty měl také staré a stejně tak přesně zalátané na levém koleni. Asi kdysi upadl na levou stranu nebo ho někdo něčím praštil. Polobotky měl téměř rozbité, ale perfektně nakrémované a vyleštěné. Všechno na staříkovi napovídalo, že se drží z posledních sil, ale přece jen s důstojností, a přitom z celé jeho bytosti vyzařuje překvapivý klid. A navíc mu na kolenou ležela igelitová taška s velkou lahví mléka a malým černým chlebem. Podle mne mu Rusové říkají „*borodinský*“. Borodino je ruská vesnice, kde se odehrála velká bitva mezi vojsky Napoleona a Kutuzova. Od té bitvy uběhlo dvě stě let, ale stejně není jasné, kdo tenkrát vyhrál. Francouzi si mysleli a dosud si myslí, že oni, a Rusové jsou přesvědčeni, že to je jejich vítězství.“

Nevím proč, ale náhle jsem se zeptal svého soupeřníka:

„Řekněte mi, prosím, proč lidem vzali hodinu světla? O co jde?“

Muž si mne prohlédl neočekávaně utkvělým pohledem svých očí, které byly ještě před chvílí unavené a vyhaslé. Udělal pauzu. A nakonec mi odpověděl tichým dutým hlasem:

„Poněvadž jste cizinec, musím se kvůli Vám vyjádřit hezky. Nic elegantního mne nenapadá. Ale nedávno to jeden náš vědec řekl takto: *„Vypluly na povrch lehké frakce.“*“

Tramvaj přijela na zastávku. Nepochopil jsem úplně všechno, co řekl můj soupeřník, ale on byl již u dveří, a když se otevřely, opatrně sešel ze schodů, otočil se ke mně a dodal:

„Slyším, že jste Švýcar, ale mluvíte dobře rusky, a byla mi příjemná jak vaše francouzština, tak váš přízvuk švýcarské francouzštiny s lehkým nánosem berndeutsch.“

Muž byl dávno venku, tramvaj se pohnula a já seděl s otevřenou pusou.

„Chápeš, Louisi, jak jsou ti Rusové nevyzpytatelní. Rozumím tomu, že se dá poznat, že jsem Švýcar, dá se všimnout si mého francouzského přízvuku, dokonce i švýcarské francouzštiny, ale nános berndeutsch! Ne, to je neuvěřitelné. To znamená, že přede mnou byl odborník na jazyky, který je jeden z milionu, a možná ještě méně. Ne, Lousi, i kdybych prožil v Rusku zbytek života, stejně toho velkou spoustu nepochopím.“

Měl jsem poměrně volný den, odmítl pozvání na večeři a šel rovnou do hotelu. Brzy podle našeho stredoevropského času, ale podle moskevského v devět večer. Chvilí jsem poseděl u svého notebooku, a tak se něco naučil o arabských číslicích, o nichž mi říkal v noci Louis. Určitě se mi bude zdát i dneska, takže budu mít, co odpovědět.

Po lehké sprše jsem nastavil budík na telefonu na šestou ráno moskevského času, zatáhl těžké závěsy na okně, aby mi blikající světlo z reklam nebránilo usnout, a lehl si do postele. I v nejdražších hotelech světa to v pokojích páchne předchozím hostem. Bez ohledu na to, jak se větralo, vystříkávalo deodorantem, luxovalo, stejně žádné předchozí zápachy nezničíte absolutně. Samozřejmě, všechno záviselo na síle čichu a jeho citlivosti. Mám čich minimálně

jako dobrý honící pes, který jde po stopě. Kdysi velmi dávno mi někdo řekl, že ostrý čich je příznakem vysokého intelektu. Zapamatoval jsem si tato slova navždy a od té doby jsem sám na sebe kvůli svému čich hrdý, rozumějte na intelekt.

Je mi padesát. Kdysi se to považovalo za stáří, já sám jsem si přesně tohle za mého mládí myslel. Ale podle současných měřítek jsem mladý muž a nyní si to také o sobě myslím.

„No, Louisi, přijď ke mně do snu, prosím,“ řekl jsem tiše a převrátil se na pravý bok v naději, že usnu. A usnul jsem. Louis uslyšel mou prosbu a znovu se mi nad ránem zdál.

Ještě jsem z Moskvy neodletěl, ale ve snu jsem se již objevil doma, a tak jsme si s Louisem povídali na malém dvorečku mého chaletu.

„Víš, Louisi, něco jsem si vyjasnil, co se týče arabských číslic. Ukázalo se, že číslice, které používá celý svět nejsou vůbec arabské, ale indické. Vznikly v Indii, zřejmě v té době, kdy se Alexandr Makedonský pokoušel dobýt tento stát nebo na počátku naší éry. Teď je mi jasné, proč jsou dnes v Indii tak silní matematici a vysoko stojí všechno, co je svázáno s touto sférou. Z Indie se koncept nula a čísla 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 rozšiřoval dál, a tak došly do Persie, kterou v osmém století našeho letopočtu dobyli Arabové a přejali jejich čísla a desítkovou soustavu. Velký arabský učenec Al-Chorezmí, mimochodem Uzbek z Chórezmu (Pamatuješ si, vid', Louisi, že jsem loni létal do Uzbekistánu?). Tak tenhle učenec, který založil algebru, napsal v devátém století našeho letopočtu knihu „*Počítání s indickými číslicemi*“. Na evropský kontinent se kniha dostala až ve 12. století přes muslimskou Córdoba a odtud přes křesťanskou Barcelonu dále. Byla přeložena do latiny, a tímto způsobem se Evropa připojila k indickým číslicím, kterým se začalo říkat arabské, protože přišly od Arabů. Ó, drahý Louisi! Kolik je na tomto světě záměn! O nic méně, než falešných autorit a pochybných pravd.“

„*Na tomto světě se všechno děje v letu,*“ tuším, že řekl velký spisovatel Dostojevský, kterého si u nás v Evropě moc váží,“ začal jsem, ale neočekávaně zazvonil mobil, a náš rozhovor se přerušil. Ukázalo se, že zazvonění bylo náhodné, spletli si číslo a zavolali mně. Naštěstí jsem se nestihl pořádně probudit a, obrátiv se na pravý bok, pokusil jsem se potkat Louise v hlubinách mého vědomí. A povedlo se.

„Velmi mnoho pracuješ, co to má za smysl?“ zeptal se neočekávaně Louis.

„Smysl práce, nebo smysl života?“

„Obojího. Vždyť tyto pojmy jsou spolu provázány, a především v tvém životě,“ řekl sotva slyšitelně řekl Louis. Vždycky mluvil velmi tiše, jako by jeho hlas přilétal zdaleka.

„Nech mne přemýšlet,“ odpověděl jsem nerozhodně. „Víš, Louisi, pracuji s penězi, ale ne proto, že je mám tak rád, nýbrž proto, že se mi to v životě tak seběhlo jak v životě mého otce, tak dědy – máme to rodové. Dá se říct, že jsem si cestu nevybíral sám, ale byla mi připravena předky. Zeptáš se, jaký mám vztah k penězům? Vyrovnaný. Možná proto, že jsem je vždycky měl, mám a budu mít a v mém věku mi budou stačit. Mluvím teď s tebou o penězích a najednou mne napadlo, že vlastně ani nevím, kolik jich vydělávám. Nikdy jsem to nepočítal. Ti, kteří denně pracují s penězi, mne pochopí, a ostatním to nemá smysl vysvětlovat. Víš, Louisi, nikomu o tom neříkám, ale dávno se mi zdá, že peníze za poslední roky příliš získaly na významu, ale vždyť jsou jen prostředek směny. Peníze nemusí stát na prvním místě, ale pokaždé stojí. Hoblík nemůže být důležitější než tesař, ale v našem životě se ukazuje, že může. Tak od záměny pojmů a autorství celých národů, mám na mysli příklad s číslicemi, přešli jsme k záměně hodnot.“

„A co řekneš na věčný život pro člověka?“ neočekávaně mne přerušil Louis.

„Hm, tak to by byla katastrofa, dokonce větší než potopa světa!“

„Proč?“

„No proto, že rozhodovat budou peníze, úklady a síla. Takže dlouhověkost nedostanou nejrozumnější, nejtalentovanější, nejlepší a nejváženější, nejkrásnější, a dokonce ani nejbohatší – ty nakonec ošálí kariéristé a podvodníci.“

Nějaký velký popelavý pták proletěl namodralou mlhou mého snu, a tak jsme s Louisem jsme opustili téma.

„Lousi,“ zeptal jsem se, vraceje se k rozhovoru, „co myslíš, mají krávy, ovce, kozy, psi, kočky, lesní zvěř, ptáci a ryby duši?“

„To je jasné,“ odpověděl Louis, „vím, že mají. *‘To chápe i malé dítě’* jak říkají ti tvoji Rusové.“

Náhle se ozval můj mobil, který jsem nařídil na sedmou ráno moskevského času. Pištěl tak protivně, že jsem se hned probudil, dokonce se ani s Louistem nerozloučil.

Vstal jsem tak brzy proto, že jsem odlétal domů v devět ráno, ale podle našeho času jsem musel být v šest na letišti u odbavení.

Přiletěl jsem domů ještě před obědem. V našem malém městě, kde žije čtyřicet tisíc lidí, je velmi velké letiště. To dává cestujícím hned najevo, že i když to je město malé, je významné, a navíc známé po celém světě. Když jsem si na parkovišti vyzvedl auto, s lehkým srdcem jsem vyrazil ke svému Louisovi. Bydlím vysoko na zalesněném kopci, a tak je od mého domu skvěle vidět hladina našeho slavného jezera, které je uprostřed města.

Po cestě z letiště jsem si jen tak přemýšlel, co by řekli moji kolegové, kdyby slyšeli naše noční besedy s Louistem? Přemýšleli by o psychiatrovi? Probral jsem si v duchu tváře mých spolupracovníků, mimochodem, veskrze slušných lidí. Navíc, každý z nich má také své tajné radosti, které nikdy nedává na odív v pracovních a osobních vztazích. Samozřejmě, že to tak je. Nemůže to být jinak..., ale jak oni, tak já o tom striktně mlčíme. Jak se říká nejen v Rusku: *‘mluviti stříbro, mlčeti zlato’*. Rusové to sice říkají, ale sami se této moudrosti nedrží, ale naši se se jí drží rádně.

Vjel jsem do malého tunelu, který byl žlutý od elektrického světla, a když se moje auto zase vynořilo na denní světlo, zamžoural jsem a uviděl před sebou tvář staříka v perziánové čepici, se kterým jsme krátce pohovořili v tramvaji, vzpomněl jsem si na jeho *‘vypluly na povrch lehké frakce’* a zasmál se s takovou radostí, že jsem na dvě tři sekundy pustil volant. Ne, přece jenom neumím dobře rusky. Až teď jsem pochopil, co myslel těmi *‘lehkými frakcemi’*, že vypluly! *‘Ne, národ, ve kterém je tolik sebeironie, ještě zdaleka není zlomen,’* přemýšlel jsem o Rusech s úsměvem. Pokaždé, když jsem se vracel z Moskvy, začínal jsem cítit, jako bych ztratil něco velmi důležité, ztratil, ale i nechal napospas osudu. Náhle jsem si vzpomněl, jak jednou moje ruská žena ztratila náušničku, poměrně levnou s fianitem, umělým briliantem. Hledala ji, lezouc po kolenou po celém našem malém bytěčku a přitom si stírala z tváře palčivé slzy.

„Nejdřív přestaň plakat, protože přes slzy ji nemůžeš vidět,“ poradil jsem jí, „a, za druhé, koupím ti opravdové briliantové náušnice...“

„Přestanu brečet, za radu díky,“ zvedla žena hlavu, aby se mi podívala do očí, stojíc na čtyřech. „Chtělo se mi vykašlat se na tvoje náušnice. Moje náušnice jsou bezcenné!“

„Všechno má, drahá, cenu,“ dívaje jsem se na ni z výšky svého malého vzrůstu, řekl jsem imponantně ženě. „Všechno má cenu, zapamatuj si to jednou pro vždy.“

A až nyní, když na mne čeká šestý křížek, chápu, že moje mladá žena měla pravdu. Ne všechno má cenu. Zradil bych například Louise za nějaké peníze? Za nic na světě.

Neoženil jsem se podruhé, a zřejmě proto jsem si nepořídil vlastní dům, ale pronajímám si tento chalet vysoko na zalesněném kopci, přesto, podle našich měřítek, v centru města ve celkem solidní oblasti.

Můj dům mne uvítal uklizený a útulný, což znamená, že tu včera byla Galina Ivanovna. Skláním se před touto ženou. Teď u nás ve Švýcarsku žije hodně nových Rusů. Tak říkají teď bohatým lidem z bývalého SSSR. Jsou to lidé různých národností, ale pro nás jsou to všichni Rusové, ostatně jako pro celý ostatní svět. Kromě bohatých se u nás občas objevují i úplně nemajetní, takoví jako Galina Ivanovna.

Nejdříve jsem o Galině Ivanovně věděl jen to, co mi říkali její doporučitelé: *‘Uklízí skvěle, absolutně čestný člověk, lze jí důvěřovat.’* Teď o ní vím i spoustu dalšího. Vždycky si s Galinou Ivanovnou povídám jen rusky – je to v mém zájmu. Díky ní si udržuji svou ruštinu, je to pro

mne velmi užitečné. Galina Ivanovna uklízí v mém domě a okolí již čtvrtým rokem. A nyní, když přijíždím do Ruska, často mi říkají: *„Hodně jste se v ruštině zlepšil, jste borec!“* A já o Galině Ivanovně mlčím. Důležitý detail je, že jak ona, tak já jsme lidé stejné profese – právníci. A oba specialisté na občanské právo. Ona na ruské, já na švýcarské. Samozřejmě, nesmyslnější profesi pro emigrantku z Ruska si nelze vymyslet. U sebe doma, ve velkém městě na jihu své vlasti, byla Galina Ivanovna docentem univerzity, kandidátem věd, po našem – doktor. A nyní je doktorka Galina Ivanovna putzen Frau (doslovný překlad z němčiny: *„čistit žena“*). Jednoduše řečeno, uklízečka. Ale chci připomenout, že pocit vlastní důstojnosti je u této křehké, světlovlásé, modrooké ženy vyvinutý natolik, že nová práce ji vůbec nepřivádí do rozpaků. A stydí se za to, po čem ostatní ženy tak aktivně prahnou, až jdou na plastiku. Při vši viditelné křehkosti má Galina Ivanovna velké poprsí. Z mého pohledu vůbec není přehnané a nijak jí neškodí. Ale Galina Ivanovna si prostě usmyslila, že je má příliš velká, a stydí se. Když jsem byl v pubertě, zdálo se mi, že mám hrozně nízké čelo, a abych to schoval, nosil jsem ofinu až skoro do očí. Teď vidím, že mám čelo vysoké až příliš. A z téhle zvláštnosti jsem si udělal jediný závěr, že *„všichni žijeme ve světě vlastních bludů“*.

Proč se skláním před Galinou Ivanovnou?

Skoro jsem na tuto důležitou otázku zapomněl odpovědět. Bohužel, moc často zapomínáme to nejpodstatnější.

Galiny Ivanovny si vážím za to, že je statečný člověk. Dříve se vlastnosti jako rozhodnost, odvahy a statečnost přisouvaly mužům. Ale nyní se spousta věcí změnila, a, z mého pohledu, svět spoléhá na ženy mnohem více než na muže.

Na úplném počátku 21. století Galině Ivanovně těžce onemocněla její malá dcera nějakou vzácnou formou astmatu. Lékaři řekli jednoznačně: *„Tady dceru nezachráníme. Musíte jet do Evropy, nejlépe do Švýcarska.“* Za deset dní prodala veškerý majetek, včetně bytu. Vzala muže, dceru, a jako turisté se vydali do Švýcarska. Kdysi se ve škole učila němčinu a na univerzitě angličtinu. S tímto poměrně skromným jazykovým vybavením byla Galina Ivanova schopna zvládnout se dorozumět v cizí zemi, zvládla se uchytit a umístit dceru na léčení. Profese muže Galiny Ivanovny se ukázala být užitečná. Bývalý inženýr-hydrolog začal čistit a udržovat v provozu bazény ve vilách nových Rusů, což byl sám o sobě nejjednodušší úkol, vyžadující určité znalosti a zručnost.

Za několik let naši švýcarští lékaři zcela vyléčili dceru Galiny Ivanovny a teď jí radí přestěhovat se k moři. Jsem na své Švýcarsko hrdý! To jen mezi takzvanými liberály v Rusku se patriotismus považuje za špatnou emoci. Z jakého důvodu? Mám na to svůj názor, ale jako cizinec nepovažuji za možné to nějak hodnotit.

Vím, že nyní je dcera Galiny Ivanovny téměř dospělá, velmi krásná dívka a oni se chystají přestěhovat k moři, do Španělska. Tam někde půjde dívka na univerzitu, aby se stala, jako její máma, právníčkou. Škoda, že odjedou. Samozřejmě, že se najde jiná putzen Frau, ale já budu vždycky vzpomínat na Galinu Ivanovnu. Tak už to v životě chodí, že všechno odplouvá, a čím jste starší, tím všechno mizí rychleji a rychleji a neúprosně se slévá s linií horizontu tak, že hledě na ni, mimovolně se zamýšlíte: *„To je ta hranice. A co je za ní? Rozklad a nebytí nebo přece jen něco jiného?“*

„A co si o tom myslíš ty, Louisi,“ zeptal jsem se v duchu.

Louis mlčel.

Když jsem se umyl a převlékl po cestě, vyšel jsem z domu na dvoreček, který hraničí s lesem, jenž je podle našich švýcarských zákonů ve vlastnictví státu. Slunce bylo vysoko a jezero dole se blýskalo tak jasně, že bylo obtížné se na něj dívat.

„Louis,“ nejdříve velmi tiše a pak čím dál hlasitěji jsem začal volat, „Louis, Louis!“

Odpovědi mi bylo absolutní ticho.

Nakonec jsem ho spatřil. Vysunuv tlamičku s ostrýma ušima a nosíkem zpoza jemně zeleného keříku na okraji temného lesa, Louis se na mne pozorně a radostně díval, přesně tak, jak na mne hledí z fotografie v mém mobilu.

„Zdravím, Louisi! Už jsem zpátky! Máš tu teplo, ale v Moskvě je šero a zima.“

Louis přede mnou neutíkal, ale ani ke mně nešel. Postupoval jako vždycky. Družba je družba, ale distanc je distanc.

Spřátelili jsme se s lišákem Louisem již před třemi lety a důvěřujeme si. Zřejmě jsme, on podle liščích a já podle lidských měřítek, zhruba stejného věku, takže už jsme toho oba dost prožili a něco už v tomto životě pochopili. Takže spolu máme o čem mlčet.

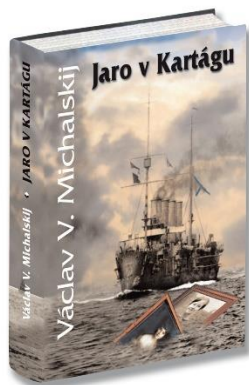
Proč je Louis? Náhodou. Když jsem si ho poprvé všiml, vyzkoušel jsem spoustu jmen, ale on reagoval jen na jméno Louis.

Od té doby, co mám kamaráda Louise, můj život není prázdný. Má svá skrytá tajemství. Na noc vyndám pro Louise misku mléka a dávám na lavičku polštářky... někdy je po ránu najdu zmačkané, to znamená, že na nich Louis spal. Jsem strašně rád, že mám svého kamaráda Louise. Doufám, že pro Louise znamenám víc než misku mléka, nehledě na to, že ve snu mluvil v narážkách o své duši. Naše duše se na tomto světě setkávají a vzájemně podporují. Třeba to tak bude i na onom... kdo ví? Zatím se odtamtud nikdo nevrátil a neřekl, jak to je...

Zítř ráno musím zase do banky, počítat čísla – peníze, ale nikoliv v jejich původní podobě nařezaných barevných papírků, ale arabské číslice v počítači, ten odraz odrazu. Ale zato mám Louise!

14.1.2014

Románová sextalogie Jaro v Kartágu

Anotace

Horké Tunisko, Rusko, Francie a Československo. Čtyři země, v nichž se odehrávají osudy dvou sester, dcer admirála Carské námořní flotily.

„Jaro v Kartágu“ je prvním ze šesti románů, jehož vyprávění končí na počátku Velké vlastenecké války.

Po otcově násilné smrti jsou matka se dvěma dcerami od sebe roku 1920 v Sevastopolském přístavišti odervány davem, když se snaží nastoupit na loď a opustit Rusko zachvácené rudým morem.

Osamocená patnáctiletá Máša nedobrovolně odplouvá na bitevní lodi „Generál Alexejev“ do Tuniska. Tato inteligentní, vzdělaná a průbojná mladá dáma se ještě během cesty stane námořním kadetem, i když tato vojenská funkce je určena jen pro mladé muže. Aby v emigraci přežila, musí se přizpůsobit. Stane se posluchačkou Námořního sboru poslední ruské eskadry v pevnosti Jabal-Kebir

blízko Bizerty. Naučí se ještě arabsky a nářečí Tuaregů. Poté vystuduje matematickou fakultu na Karlově univerzitě v Praze a odjíždí do Paříže. Pracuje v různých profesích. Postupně se stane investičním bankéřkou a před začátkem Druhé světové války i poradkyní generálního guvernéra Tuniska.

Matka, Anna Karpovna, vdova po admirálovi, hraběnka, hovořící plyně několika jazyky, zůstává s roční Sašeňkou v náručí v rozervaném Rusku. Aby zachránila život sobě a své dceři, volí cestu změny jména a identity. Stává se negramotnou uklízečkou Ňurou, která mluví jen ukrajinsky. Myje nádoby a žijí v přístavku ke kotelně na dvoře jednoho velkého moskevského domu. Saša před začátkem války dostuduje zdravotní školu, prožívá svou první nenaplněnou lásku, dozvídá se své skutečné jméno a je mobilizována na frontu.

V „Jaru v Kartágu“ a jeho navazujících částech „Osamělý je všude na poušti, K radosti musí být dva, Chrám přátelství, Estomihi a Ave Maria“ vypráví spisovatel Václav V. Michalskij životní příběhy Mariji a Alexandry na pozadí historických událostí 20. století.

Více informací o románu Jaro v Kartágu – [zde](#)

Václav Hrbek, 2019